

[Justitsministeren.]

retten for ægtebørn, og at det, når moderen til et ægtebarn har indgået nyt ægteskab, kan være ubehageligt for hende gennem samkvemsretten at blive mindet om det tidligere ægteskab. Men jeg tror stadig, at der trods alle lovgivningsbestræbelser er stor forskel på de to situationer. Den moder, der føder et barn uden for ægteskab og beslutter sig til at beholde barnet hos sig — og det er jo efterhånden flere og flere — møder mange og store problemer, og vi skal være forsigtige med at forøge byrden for denne moder. Det er imidlertid muligt, at erfaringerne fra Norge og fra de øvrige nordiske lande, hvor faderen har adgang til samkvemsret med barnet, kan vise, om man her i landet har overdrevet betænkelighederne.

Jeg kan derfor slutte med at sige, at jeg for så vidt kan besvare spørgsmålet bekræftende, som jeg vil overveje, om der kan findes en løsning, som hjælper de sikkert få fædre, hvis ønske om samkvemsret bunder i en sand interesse for barnet, en løsning, som ikke samtidig gør livet sværere for de mange enlige mødre.

Om resultatet af disse overvejelser tør jeg jo ikke på nærværende tidspunkt sige noget bestemt.

Grethe Philip: Jeg takker den højtærede minister for det meget udførlige svar, og specielt fordi ministeren gav udtryk for, at han ville vise sympati over for tanken om i højere grad end hidtil at sikre, at der blev anvendt psykiatrisk sagkundskab i disse vanskelige spørgsmål om tillæggelse af samkvemsret og måske også om effektueringen af samkvemsretten i det enkelte tilfælde.

Ministeren var lidt inde på, om man altid havde været enig i fortolkningen af myndighedslovens § 27. Jeg er klar over, at justitsministeriet tidligere har taget det standpunkt, som nu også højestere har taget, men mig bekendt har der dog blandt de juridiske professorer været en vis uenighed om fortolkningen af bestemmelsen.

Det var i og for sig ikke så meget det spørgsmål, jeg rejste, som det var spørgsmålet, om man nu skulle gå til at overveje en ændring af bestemmelsen; og dér vil

jeg gerne takke for tilbuddet om, at en sådan overvejelse nu vil finde sted.

Jeg vil gerne spørge direkte, om det var muligt, at man kunne lægge dette spørgsmål hen til overvejelse i det siddende ægteskabslovudvalg ved en udvidelse af dette udvalgs kommissorium.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Som svar på det spørgsmål, det ærede medlem nu stillede, om man kan henlægge overvejelserne vedrørende samkvemsret mellem fædre og børn født uden for ægteskab hen til ægteskabslovudvalget, kan jeg sige, at det nok vanskeligt lader sig gøre, da den betænkning, dette udvalg har afgivet, allerede er i trykken. Jeg har allerede bedt om, at man i ministeriet vil lade eksperter afgive en udtalelse om spørgsmålet, og vi råder i ministeriet over meget fremragende eksperter, så det skal nok blive sagkyndigt overvejet; jeg håber, det ender med, at jeg kan fremsætte et forslag her i det høje ting.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Finn Poulsen* til boligministeren:

„Hvor hurtigt og under hvilke former vil ministeren på ny give tilladelse til selvbyggeri?“

Finn Poulsen: For nylig meddelte den højtærede boligminister, at boligministeriet havde standset sin praksis med at give byggetilladelser til selvbyggere. Det oplyses, at dette er sket allerede i august måned. Begrundelsen er efter det, jeg har fået oplyst, den, at selvbyggere ofte fik hjælp af arbejdskraft fra byggefagene og altså derved på en måde kunne omgå byggetilladelserne i almindelighed. Uanset om det er sket — der tales om, at det er sket i mange tilfælde — er det nu alligevel en ejendommelig disposition, ministeriet her har truffet. Er det rimeligt over for selvbyggerne i almindelighed? Det er naturligvis helt klart, at overtrædelser af givne tilladelser skal påtales, men det må da være over for dem, der overtræder bestemmelserne, man skrider ind. Det kan ikke være rimeligt, fordi man konstaterer overtrædelser, da at ramme selvbyggeriet i al almindelighed. Selvbyggeren er jo en værdi-